

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 545/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Katarína Pastorková, s. r. o., Skuteckého 30, Banská Bystrica, IČO 47 259 060, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Katarína Pastorková, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 70/2020 zo 6. apríla 2022 a proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5 To 103/2019 zo 17. septembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdom na ďalšie konanie a zároveň sa sťažovateľ domáha neodkladného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, ako aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur a náhrady trov právneho zastúpenia.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:
3. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 186/2016 zo 16. apríla 2019 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného

zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a tiež bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad na dobu 2 rokov. Odsudzujúci rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním.

4. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 To 103/2019 zo 17. septembra 2019 bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý dovolanie sťažovateľa uznesením č. k. 3 Tdo 70/2020 zo 6. apríla 2022 odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

6. Je potrebné ešte uviesť, že v trestnej veci sťažovateľa sú už uvedené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu druhými v poradí, keďže oba sudy rozhodovali v trestnej veci sťažovateľa už skôr (rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 186/2016 z 22. júna 2017 a zrušujúce uznesenie krajského súdu č. k. 3 To 135/2017 zo 14. augusta 2018).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v odvolacom, ako aj dovolacom konaní namietal porušenie svojich obhajobných práv tým, že sudy nevykonali ním navrhnuté dôkazy, a to výsluch agentov a výsluch povereného zamestnanca Národného monitorovacieho centra pre drogy. Posledná námietka sťažovateľa sa týka nezákonnosti použitia informácií zabezpečených ako dôkaz postupom podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku vo vzťahu ku skutkom v bodoch 4 a 6 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu.

8. Pokiaľ ide o sťažovateľom navrhovaný dôkaz výsluchom povereného zamestnanca Národného monitorovacieho centra pre drogy, tento mal slúžiť na správne určenie rozsahu trestnej činnosti, pre ktorého určenie je kľúčové správne stanovenie ceny drogy, v konkrétnom prípade pervitínu v Banskobystrickom kraji za príslušný štvrťrok. Podľa názoru sťažovateľa je orgánom kompetentným na stanovenie ceny drogy na čiernom trhu práve Národné monitorovacie centrum pre drogy, ktoré sa drogovou problematikou na území Slovenskej republiky zaoberá od roku 2004 (sťažovateľ odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 a 6 Tdo 66/2015), a nie Národná kriminálna agentúra, ktorá v trestnej veci sťažovateľa podala odborné vyjadrenie k cene pervitínu v Banskobystrickom kraji za príslušný štvrťrok roku 2015. Cena uvedená Národnou kriminálnou agentúrou bola výrazne vyššia ako cena drogy vyplývajúca z verejne dostupných správ Národného monitorovacieho centra pre drogy.

9. Pokiaľ ide o správu Národného monitorovacieho centra pre drogy, ktorá bola okresnému súdu zaslaná a v zmysle ktorej centrum nedisponuje prehľadom o cenách drog v podrobnom územnom členení, sťažovateľ zastáva názor, že sudy sa nemali uspokojiť s prečítaním predmetnej správy, ale mali vykonať výsluch poverenej osoby z Národného monitorovacieho centra pre drogy. Napokon vykonanie tohto dôkazu nariadil aj krajský súd v skoršom zrušujúcom uznesení zo 14. augusta 2018.

10. Sťažovateľ poukazuje na to, že tým, že súdy nevykonali výsluch povereného zamestnanca Národného monitorovacieho centra pre drogy a na druhej strane vykonali výsluch zamestnanca Národnej protidrogovej jednotky na hlavnom pojednávaní, porušili aj zásadu rovnosti strán.

11. Najvyšší súd k tejto námietke sťažovateľa v dovolacom uznesení uviedol: «... okresný súd na hlavnom pojednávaní 16. apríla 2019 v dostatočnom rozsahu zdôvodnil svoj postup spočívajúci v odmietnutí návrhov obvineného podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku - výsluchom zodpovedného pracovníka Ministerstva zdravotníctva SR, odboru koordinácie protidrogovej stratégie a monitorovania drog, a to z dôvodu, že týmto výsluchom by neboli objasnené nové skutočnosti, pretože bola zadovážená písomná správa tohto odboru (č. l. 240, 236-237 spisu). Krajský súd zaujal stanovisko k návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom tohto zodpovedného povereného pracovníka v pôvodnom ešte zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/135/2017 zo 14. augusta 2018 (č. l. 217), keď nariadil okresnému súdu, aby doplnil dokazovanie vyžiadaním si správy od Ministerstva zdravotníctva SR a túto správu prípadne doplnil výsluchom pracovníka a tento záver konfrontoval vo vzťahu k určaniu ceny drogy s inými vykonanými dôkazmi. V zmysle pokynu krajského súdu v tomto smere okresný súd predvolal tohto pracovníka, avšak tento zaslal k veci písomné stanovisko, s ktorým sa okresný súd stotožnil a nepovažoval za potrebné už ďalej vykonať osobný výsluch tohto pracovníka. Krajský súd v pôvodnom zrušujúcom uznesení uvádzal výsluch pracovníka ako jednu z možností („prípadne“), nie ako obligatórnu povinnosť pre okresný súd. V odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia Krajský súd v Banskej Bystrici tento následne aj uviedol, (na str. 6), že „okresný súd tak ako je zrejme vykonal všetky pokyny, ktoré mu dal krajský súd a ak nebolo možné niekoho vypočuť, tak bolo zabezpečené písomné stanovisko od tohto orgánu, z ktorého je zrejme, že vychádzajú z informácií, ktoré zverejňuje Národná protidrogová jednotka. Tiež si treba uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, a preto ak okresný súd nevykonal výsluch tohto pracovníka, ale na druhej strane vykonal výsluch zamestnanca Národnej protidrogovej jednotky, nemohlo dôjsť samo osebe bez ďalšieho k porušeniu zásady rovnosti strán a práva obvineného na obhajobu.».

12. K námietke porušenia obhajobných práv nevykonaním výsluchu agentov sťažovateľ udáva, že okresný súd ani krajský súd sa s touto námietkou nijako nevysporiadali, teda vôbec neodôvodnili, prečo zamietli vykonanie dôkazu výsluchom agentov. Okresný súd na hlavnom pojednávaní zamietol vykonať tento dôkaz s odôvodnením, že agenti neprišli do styku so sťažovateľom, ale len s druhým obvineným (██████████, pozn.).

13. Sťažovateľ zastáva názor (čo uvádzal aj v priebehu trestného konania), že v danom prípade išlo o policajnú provokáciu, čo bolo možné preukázať alebo vyvrátiť práve výsluchom agentov. Ak by totiž išlo o provokáciu, droga získaná z takto zabezpečeného dôkazného prostriedku by bola nezákonne získanou. Pre uznanie viny za žalovaný skutok bolo nevyhnutné ustáliť osobu, ktorá iniciovala predaj pervitínu, ktorá stanovila množstvo predaného pervitínu a cenu pri jednotlivom predaji. Z prepisov hovorov je podľa sťažovateľa možné vyvodiť záver, že osoby agentov boli iniciátormi ďalšieho predaja pervitínu (v zmysle súdených skutkov mal sťažovateľ zadovážiť pervitín a prechovávať ho na účely predaja, tento následne sťažovateľ predal obvinenému ██████████, ktorý pervitín opakovane predal agentom na základe ich iniciatívy a agenti tento pervitín vydali orgánom činným v trestnom konaní).

14. Konanie agentov spočívajúce v manipulácii právnej kvalifikácie skutku ich vlastnou iniciatívnou činnosťou a použitie dôkazov takto získaných v trestnom konaní proti sťažovateľovi ho od začiatku pozbavilo práva na spravodlivý proces.

15. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu právne mlčia o tejto námietke sťažovateľa, a preto ich sťažovateľ považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne.

16. K námietke nevykonania výsluchu agentov najvyšší súd uviedol, že „Rovnaký záver platí aj pre výsluch agentov - [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých výsluch obvinený navrhoval, pričom okresný súd na hlavnom pojednávaní tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol a to s odôvodnením, že agenti neprišli do styku s obvineným [REDAKOVANÉ], ktorý záver zodpovedá logickému a zrozumiteľnému odôvodneniu. Nad rámec Najvyšší súd SR uvádza, že z dôkazného hľadiska agent nemá procesné postavenie svedka a agenta možno podľa § 117 ods. 11 Trestného poriadku len výnimočne vypočúvať na súde. Závery obidvoch súdov, vnímajúc ich v kontexte celého odôvodnenia ich rozhodnutí, k návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania považuje Najvyšší súd SR za zrozumiteľné, presvedčivé a dostatočné, keďže podstatným je zistenie, že súd prvého stupňa i súd dovolací sa návrhmi obvineného zaoberali a súčasne uviedli dôvody, na podklade ktorých sa takýmto návrhom rozhodli nevyhovieť. S ohľadom na uvedené nezistil Najvyšší súd SR naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“

17. Napokon sťažovateľ namieta neúčinnosť a nezákonnosť použitia informácií zabezpečených ako dôkaz postupom podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku (odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti podľa § 115 Trestného poriadku, predstieraný prevod podľa § 112 Trestného poriadku, sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Trestného poriadku, vyhotovenie obrazových zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku a použitie agenta podľa § 117 Trestného poriadku) vo vzťahu ku skutkom v bodoch 4 a 6 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, keďže išlo o záznamy a použitie agenta v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli dotknuté záznamy na základe súdneho príkazu vyhotovené.

18. Kým trestné stíhanie vo veci (a zároveň aj vznesenie obvinenia sťažovateľovi, pozn.) pre skutky uvedené v bodoch 4 a 6 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu bolo začaté uznesením Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry Banská Bystrica ČVS: PPZ 441/NKA-PD-ST-2015 z 29. novembra 2015, informácie zabezpečené ako dôkaz postupom podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku boli vyhotovené a vykonané v trestnej veci vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Rimavská Sobota, v ktorej trestné stíhanie bolo začaté pre skutky 1, 2, 3, 5 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu uznesením ČVS: ORP 242/1-VYS-RS-2015 z 13. apríla 2015.

19. Na základe už uvedenej skutočnosti sťažovateľa tvrdí, že neboli splnené podmienky podľa § 113 ods. 9 Trestného poriadku, § 114 ods. 7, § 115 ods. 7 Trestného poriadku, ako i podmienky na použitie agenta podľa § 117 ods. 12 Trestného poriadku, pretože za skutky v bodoch 4 a 6 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie až 29. novembra 2015.

20. Sťažovateľ zastáva názor, že v momente zabezpečenia dôkaznej informácie, ktorá má byť použitá duplicitne (v oboch trestných konaniach), musí byť okrem právnej kvalifikácie

splnená aj podmienka súčasného vedenia trestného konania v oboch trestných veciach, pričom len za splnenia týchto požiadaviek je získaný dôkazný prostriedok použiteľný duplicitne (v oboch konaniach). *A contrario*, použitie dôkazného prostriedku získaného v skôr začatej trestnej veci je nepoužiteľné a nezákonné v neskôr začatej trestnej veci.

21. Tieto právne závery vyplývajú podľa sťažovateľa z rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 2 To 11/2014 z 27. októbra 2015 a č. k. 1 To 1/2015 z 29. mája 2015, ktoré vykladajú pojem „súčasného vedenia“ trestného stíhania.

22. Pokiaľ najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí poukazuje na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia 22 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2020, podľa ktorého slovo súčasne použité v § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne na Trestným poriadkom požadovanú právnu kvalifikáciu, a nie na okamih získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, sťažovateľ upozorňuje, že toto zjednocujúce stanovisko bolo prijaté až 17. júna 2020, teda po vydaní odvolacieho rozhodnutia krajského súdu v trestnej veci sťažovateľa a po podaní dovolania sťažovateľom. Navyše zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že by stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu bolo pre súdy záväzné.

23. Podľa názoru najvyššieho súdu vysloveného v dovolacom uznesení *«Primárne nemožno dať za pravdu obvinenému, že trestná vec obvineného za skutky v bode 4/ a 5/ je odlišná od trestnej veci pre skutky v bode 1/, 2/, 3/, 5/, pretože z obsahu spisu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa PZ, Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protidrogovej jednotky, 3. oddelenie, ČVS: PPZ-441/NKA-PD-ST-2015 z 29. novembra 2015 bolo podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie tzv. vo veci a zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zároveň vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ] pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona za skutky v bode 4/ a 6/ rozsudku a následne uznesením vyšetrovateľa PZ, Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protidrogovej jednotky, 3. oddelenie, ČVS: PPZ 441/NKA-PD-ST-2015 z 21. januára 2016 bolo podľa § 206 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ] pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona za skutky v bode 1/, 2/, 3/ a 5/ rozsudku. Vzhľadom na skutočnosť, že pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia z 29. novembra 2015 za skutky v bode 4/ a 6/ obvinený spáchal ďalšie čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu uvedené v bodoch 1/, 2/, 3/ a 5/ rozsudku (páchané do 2. októbra 2015), nebolo potrebné začínať trestné stíhanie pre tieto čiastkové útoky postupom podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a to s poukazom na dikciu ustanovenia § 206 ods. 5 Trestného poriadku. Obvinený v dovolaní, v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, namietol „nepoužiteľnosť dôkazných informácií z inej trestnej veci, ktoré možno použiť len pri časovej paralele vedenia trestného konania v oboch veciach s poukazom na § 114 ods. 7 Trestného poriadku, § 115 ods. 7 Trestného poriadku“. Vzhľadom na irelevantnosť námietok obvineného o iných trestných veciach obvineného (iné trestné konanie pod bodom 4/ a 6/ a iné trestné konania bod bodom 1/, 2/, 3/ a 5/ ako sa obvinený vzhľadom na vyššie uvedené závery dovolacieho súdu nesprávne domnieval), v tejto súvislosti Najvyšší súd SR už len poukazuje na stanovisko č. 22*

uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2020, podľa ktorého ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinú podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (príp. viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality). Slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne k Trestným poriadkom „požadovanej“ právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku, sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť. Totožne treba vykladať aj obsahovo zhodné ustanovenia § 113 ods. 9, § 114 ods. 7 a § 118 ods. 7 Trestného poriadku upravujúce použitie záznamov zo sledovania, obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a záznamov z porovnávania údajov v informačných systémoch v iných veciach, než v ktorých boli získané. Z uvedeného záveru explicitne vyplýva, že nie je rozhodujúci časový okamih získania, resp. použitia vyššie uvedených inštitútov, práve naopak určujúcou je právna kvalifikácia konania obvineného, pričom v tomto prípade išlo o pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, čím by bola splnená podmienka podľa § 115 ods. 7 Trestného poriadku v spojení s § 115 ods. 1 Trestného poriadku. Poukazujúc na uvedené Najvyšší súd SR nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.».

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

24. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru) a porušenie rovnosti strán sťažovateľov (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) odvolacím uznesením krajského súdu a dovolacím uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením krajského súdu:

25. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [čomu z hľadiska predbežného prerokovania návrhu zodpovedá § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

26. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 To 103/2019 zo 17. septembra 2019 bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku aj využil.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením najvyššieho súdu:

27. Najskôr sa ústavný súd zaoberal otázkou, či najvyšší súdy poskytli dostatočnú odpoveď na námietku sťažovateľa o nevykonaní výsluchu povereného zamestnanca Národného monitorovacieho centra pre drogy.

28. Z vykonaného dokazovania pred všeobecnými súdmi je zrejmé, že tieto mali k dispozícii správu Národného monitorovacieho centra pre drogy, z ktorej vyplývalo, že centrum nedisponuje prehľadom o cenách drog v podrobnom územnom členení. Naopak, Národná kriminálna agentúra, národná protidrogová jednotka, ktorá v trestnej veci sťažovateľa podala odborné vyjadrenie k cene pervitínu v Banskobystrickom kraji za príslušný štvrtýrok roku 2015 a ktorej poverený zamestnanec bol v konaní vypočutý, potrebnou informáciou o cene drogy v danom čase a kraji disponovala.

29. Za danej situácie ústavný súd vníma postup všeobecných súdov ako logický. Všeobecné súdy určili cenu drogy na čiernom trhu na základe odborného vyjadrenia a výpovede subjektu, ktorý sa problematikou drog zaoberá a má k nej relevantné informácie takého podrobného charakteru, že zohľadňujú rozdielnosť cien drog podľa územného členenia štátu. Ústavný súd navyše dodáva, že je bežnou praxou v prípade trestných konaní týkajúcich sa drogovej trestnej činnosti používať informácie Národnej protidrogovej jednotky o cenách drog na čiernom trhu, keďže k nelegálnej komerčnej činnosti z hľadiska jej cenotvorby nie je možné zabezpečiť znalecký posudok v niektorom z odborov a odvetví znaleckej činnosti. Taký postup je akceptovaný aj rozhodovacou činnosťou súdov vrátane najvyšších súdnych autorít.

30. Rovnako jasne a zrozumiteľne poukázal najvyšší súd v napadnutom uznesení na skutočnosť, že krajský súd v skoršom zrušujúcom uznesení prikázal okresnému súdu primárne zabezpečiť správu od Národného monitorovacieho centra pre drogy a sekundárne túto prípadne doplniť výsluchom povereného zamestnanca.

31. Námietka sťažovateľa o nevykonaní výsluchu povereného zamestnanca Národného monitorovacieho centra pre drogy je vzhľadom na už uvedené v rovine ústavnej udržateľnosti nedôvodná s konzekvenciou odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Ústavný súd ďalej skúmal, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu dáva odpoveď na námietku sťažovateľa o nevykonaní výsluchu agentov alebo o tejto otázke, ako to sťažovateľ uvádza, „*právne mlčí*“.

33. Je nepochybné, že okresný súd návrh sťažovateľa na výsluch agentov na hlavnom pojednávaní zamietol a svoje rozhodnutie aj náležite a logicky odôvodnil. Keďže agenti neprišli do kontaktu so sťažovateľom, nemohli tohto ani provokovať. Taký záver nijako neobmedzoval dokazovanie vo vzťahu s priamou kontaktnou osobou (██████).

34. Námiетка sťažovateľa o nevykonaní výsluchu agentov je vzhľadom na už uvedené v rovine ústavnej udržateľnosti nedôvodná. Ústavný súd, ako to chronicky vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, nenahrádza všeobecný súd vo výkone jeho právomoci, čo platí pre otázky skutkové, ako aj pre podústavnú aplikáciu práva s výnimkou ústavnej neudržateľnosti postupov alebo záverov všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej moci. Na doplnenie v naostatok označenej rovine však ústavný súd uvádza, že je ústavne udržateľný postup založený na závere, že nákup drogy od osoby s relevantne indikovanými sklonmi na takú nelegálnu činnosť nie je policajnou provokáciou, tou je len vyvolanie úmyslu spáchať trestný čin u osoby, ktorá by inak čin nespáchala. V súhrne aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne nedôvodná [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

35. Napokon sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľa o nezákonnosti použitia informácií zabezpečených ako dôkaz postupom podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku vo vzťahu ku skutkom v bodoch 4 a 6 odsudzujúceho rozsudku okresného súdu.

36. V prvom rade je potrebné konštatovať, že pokiaľ sťažovateľom spochybňovaný právny názor o použiteľnosti dôkazu v inej trestnej veci uspel pri neskoršom stanovisku najvyššieho súdu určenom na zjednotenie výkladu zákona v dôsledku rozdielnej rozhodovacej praxe senátov najvyššieho súdu, nemožno ho z hľadiska sťažovateľom tvrdenej excesívnosti považovať za ústavne neudržateľný. Sťažovateľ sa navyše mýli aj v tom, že stanovisko kolégia najvyššieho súdu nie je pre senáty najvyššieho súdu (pre všetkých členov príslušného kolégia) záväzná. Záväznosť stanoviska kolégia vyplýva z § 21 ods. 3 písm. a) *in fine* zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

37. Z vecného hľadiska aj druhá sťažovateľom podporovaná a preferovaná (pre neho obsahovo priaznivá) interpretačná línia výkladu predmetných ustanovení Trestného poriadku v znení účinnom pred 1. januárom 2021 odobruje použitie dôkazu neobmedzene pre všetky čiastkové útoky toho istého trestného činu, aj keď pre taký čin (majúci povahu čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu) ešte nebolo v čase zabezpečenia dôkaznej informácie vznesené (rozšírené) obvinenie (§ 206 ods. 1, 5 Trestného poriadku). Na splnenie podmienky dôkaznej použiteľnosti v tomto prípade postačuje vedenie trestného konania (teda okrem začatia trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku aj Trestným poriadkom upravený postup pred začatím trestného stíhania) pre ktorýkoľvek z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu. To primárne platí, ak v línii čiastkových útokov toho pokračovacieho trestného činu vo vzťahu k niektorému z nich bol dôkazný postup adresne nariadený (keď dôkaz bude použiteľný aj vo vzťahu k ostatným čiastkovým útokom tohto pokračovacieho trestného činu). Taký záver potom platí aj pre prípad, ak časová paralela vedenia trestného konania pokrýva niektorý z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, pre ktorý sa vedie trestné konanie v inej veci (za súčasného splnenia podmienky určitej právnej kvalifikácie činu v paralelne vedenom trestnom konaní).

38. Inými slovami, ak je dôkazná informácia použiteľná vo vzťahu k niektorému z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, je použiteľná aj vo vzťahu k ostatným čiastkovým útokom toho istého pokračovacieho trestného činu, čo bolo sťažovateľovi najvyšším súdom tlmočené tak, ako to zodpovedá citácii v bode 23 tohto odôvodnenia („... *nemožno dať za pravdu obvinenému, že trestná vec obvineného za skutky v bode 4/ a 5/ je odlišná od trestnej veci pre skutky v bode 1/, 2/, 3/, 5/...*“). Z nej vyplýva, že za „vec“ sa v príslušnom kontexte považuje skutok

v hmotnoprávnom ponímaní, ktorým je aj pokračovací trestný čin v súhrne všetkých jeho čiastkových útokov, takto ponímanou „vecou“ teda nie je spisová značka konania (pôvodne vedených konaní). Táto aplikačná línia vychádza z rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2To 5/2011, pričom vzhľadom na špecifikum pokračovacieho trestného činu nie je pre aktuálne posudzované rozhodnutie zohľadniteľné, že v jadre problému hodnotí ústavný súd neskoršie prijaté stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 2/2020 ako principiálne nesprávne. Zároveň však treba uviesť, že *de lege lata* od 1. januára 2021 sa už úprava Trestného poriadku v predmetnej otázke liberalizovala v prospech použiteľnosti dôkazov v „inej trestnej veci“, čo by vyvolávalo kvázi konvalidačný efekt, ak by sa malo na základe kasácie v inej trestnej veci opätovne konať (pozri IV. ÚS 529/2022). Dôvod na kasáciu v línii predmetu aktuálneho rozhodovania ústavného súdu však v dôsledku popísaných okolností nie je daný primárne.

39. Pokiaľ totiž ide o posudzovaný prípad, sťažovateľ sám tvrdí, že zabezpečené dôkazné informácie sú nepoužiteľné len vo vzťahu ku skutkom 4 a 6 ako čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu (pre skutky, resp. čiastkové útoky v bodoch 1, 2, 3 a 5 toho istého pokračovacieho trestného činu sťažovateľ takú námietku neuplatňuje), čo dokladá popisom procesného vývoja v dvoch popri sebe vedených trestných veciach s dôkazným prienikom chronologicky z jednej do druhej z nich.

40. Ako z už uvedeného vyplýva, procesná diskvalifikácia použiteľnosti dôkazu vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým útokom toho istého pokračovacieho trestného činu v popísanom kontexte nie je (ani podľa skôr účinnej, v tomto prípade použitej právnej úpravy) možná a ak je dôkaz použiteľný vo vzťahu k jednému z nich, je použiteľný aj vo vzťahu k ostatným čiastkovým útokom.

41. Takto je potrebné chápať už skôr citované a komentované vysvetlenie najvyššieho súdu k nepotrebnosti opätovného začatia trestného stíhania „vo veci“ pri rozširovaní vznesenia obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku symbolizujúce okolnosť, že ak sa vedie trestné stíhanie vo vzťahu k čiastkovému útoku pokračovacieho trestného činu, vedie sa vo vzťahu k takému činu ako celku, a teda aj vo vzťahu k ostatným jeho čiastkovým útokom (čo sa bez relevancie pre posudzovanú otázku už nevzťahuje na potrebu vznesenia, resp. *ex post* rozšírenia vznesenia obvinenia konkrétnej osobe). Argumentácia sťažovateľa je teda už v samotnom jej základe nesprávna a nemôže spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pri riešení dotknutej otázky.

42. Z už uvedeného je zrejmé, že aj ostatná námietka sťažovateľa je zjavne nedôvodná, čo podmienilo odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu